

Pinball 1973

TEK KAVİTİ

—
8.
Baskı

Dünya
Edebiyatı
Roman

Çeviren:
Ali Volkan
Erdemir

Haruki Murakami, 1949'da Kyoto'da doğdu. Vaseda Üniversitesi'nde klasik drama eğitimi aldı. 21. yüzyıl edebiyatının en önemli isimlerinden olan Murakami'nin kitapları pek çok ödül aldı, tüm dünyada ellinin üzerinde dile çevrildi. Haruki Murakami'nin *Yaban Koyununun İzinde*, *Zemberekkuşu'nun Güncesi*, *İmkânsızın Şarkısı*, *Sınırın Güneyinde-Güneşin Batısında*, *Sahilde Kafka*, *Haşlanmış Harikalar Diyarı ve Dünya'nın Sonu*, *1Q84*, *Renksiz Tsukuru Tazaki'nin Hac Yılları*, *Koşmasaydım Yazamazdım*, *Uyku*, *Kadınsız Erkekler*, *Sputnik Sevgilim*, *Tuhaf Kütüphane*, *Karanlıktan Sonra*, *Fırın Saldırısı*, *Rüzgârın Şarkısını Dinle*, *Kumandanı Öldürmek*, *Doğum Günü Kızı*, *Mesleğim Yazarlık*, *Dans Dans Dans*, *Pinball 1973*, *Sadece Müzik*, *Birinci Tekil Şahıs*, *Bir Kediye Terk Etmek*, *Ortadan Kaybolan Fil* ve *Şehir ve Belirsiz Duvarları* isimli kitapları Doğan Kitap tarafından yayımlandı.

Pinball 1973

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

DOĞAN KİTAP'TA YAYIMLANAN KİTAPLARI

Sınırın Güneyinde, Güneşin Batısında

İmkânsızın Şarkısı

Yaban Koyununun İzinde

Sahilde Kafka

Zemberekuşu'nun Güncesi

Haşlanmış Harikalar Diyarı ve Dünyanın Sonu
1Q84

Koşmasaydım Yazamazdım

Renksiz Tsukuru Tazaki'nin Hac Yılları

Uyku

Kadınsız Erkekler

Sputnik Sevgilim

Tuhaf Kütüphane

Karanlıktan Sonra

Fırın Saldırısı

Rüzgârın Şarkısını Dinle

Kumandanı Öldürmek

Doğum Günü Kızı

Mesleğim Yazarlık

Dans Dans Dans

Pinball 1973

Sadece Müzik

Birinci Tekil Şahıs

Bir Kediye Terk Etmek

Ortadan Kaybolan Fil

Şehir ve Belirsiz Duvarları

PİNBALL 1973

Orijinal adı: 1973-Nen no Pinbōru

© 1980 by Harukimurakami Archival Labyrinth

Yazan: Haruki Murakami

Japonca aslından çeviren: Ali Volkan Erdemir

Yayına hazırlayan: Handan Akdemir

Türkçe yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Yayın hakları CAA Group LTD aracılığıyla alınmıştır.

Kitabın ilk baskısı Kodansha Ltd tarafından yapılmıştır.

1. baskı / Kasım 2020

8. baskı / Kasım 2025 / ISBN 978-625-8215-41-0

Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Baskı: Meteksan Matbaacılık ve Teknik Sanayi Tic. A.Ş.

Beytepe Yolu No:3 Çankaya/Ankara

Sertifika No: 46519

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Pinball 1973

Haruki Murakami

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Ali Volkan Erdemir

1969 – 1973

Bilmediğim yerlerin hikâyelerini dinlemeye bayılırdım.

Bundan on yıl kadar önce gezdiğim yerlerde karşılaştığım insanlara hep doğdukları ve büyüdükları yerlerin hikâyelerini sorardım. İnsanların başkalarını nadiren dinlediği zamanlar olduğundan, konuştuğum kişiler içtenlikle ve büyük bir hevesle anlatırlardı.

Kurumuş bir kuyuya taş atar gibi anlatıyorlardı türlü türlü hikâyelerini, anlatıları bitince de hoşnut bir halde yanımdan ayrılıyorlardı. Kimisi keyifle, kimisi öfkeyle anlatıyordu. Önemli noktalara özellikle dikkat çekenler olduğu gibi baştan sona ne dediği pek de anlaşılmayacak şekilde konuşanlar da vardı. Sıkıcı veya gözyaşı döktürecek duygusal anlatılar olduğu gibi tümüyle saçma konuşmalar da duyuyordum. Her şeye rağmen elimden geldiğince, anlattıklarına ciddiyetle kulak veriyordum.

Her nedense birileri diğerlerine ya da tüm dünyaya bir şeyleri var güçleriyle iletmek istiyordu. Bu durum bana bir karton kutu içine sıkış tıktık doldurulmuş maymunları çağrıştırıyordu. Ben o maymunları kutudan birer birer çıkarıyor, üzerlerindeki tozu nazikçe silkiyor, popolarına pat pat vurup çimenlere bırakıyordum. Onları saldıktan sonra nereye gittikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen bir yerlerde meşe palamudu kemirerek ömürlerini tüketiyorlardı. Bu onların kaçınılmaz kaderiydi ne de olsa.

Aslına bakarsanız bu yaptığım hem çok zahmetli hem de bana hiçbir şey kazandırmayan bir işti. Bugün düşünüyorum da eğer o yıl “Yılmadan Başkalarının Hikâyelerini Dinleme Yarışması” düzenlenmiş olsa, birinci seçilmeme eminim kimse itirazı olmazdı. Ödül de bir kutu kibrit olurdu.

Konuştuklarım arasında bir Satürnlü bir de Venüslü vardı. Anlattıkları unutulacak gibi değildi. Önce Satürnlünün konuşması:

“Orası fena soğuktur” dedi inler gibi. “Düşünmekle bile, aklı... aklımı yitirecek gibi oluyorum.”

Dahil olduğu siyasi grup üniversitede 9 numaralı binayı işgal etmişti. “Düşünceye biçim veren eylemdir. Tersi mümkün değildir.” Bu onun mottosuydu. Eyleme neyin biçim verdiğini ise kimse söylemiyordu. Bu arada, 9 numaralı binada soğuk su sebili, telefon ve sıcak su sistemi vardı; ikinci katta, iki bin plaklık koleksiyonuyla ALDEC A5 hoparlörlü küçük, güzel bir de müzik odası yer alıyordu. Burası, (mesela hipodrom tuvaleti gibi kokan 8 numaralı binayla kıyaslayınca) cennetti. Her gün sakal tıraşlarını sıcak suyla oluyor, öğleden sonra keyiflerine göre şehirlerarası telefon görüşmeleri yapıyor, günbatımında bir araya gelip müzik dinliyorlardı. Bu sayede hepsi de güz bitimine dek klasik müzik manyağı olup çıkmıştı.

İnsanda iyi duygular uyandıran güneşli bir Kasım gününün öğleden sonrasında çevik kuvvet polisleri 9 numaralı binaya girdiklerinde, içeride Vivaldi’nin *Uyum ve Keşif Arasındaki Yarış* konçertosunun son seste çalınmakta olduğu söyleniyordu; gerçek olup olmadığını bilmiyorum. 1969 yılından yürek ısıtan bir efsane.

Ders sıralarından oluşan barikatın altından tehlikeli bir şekilde geçtiğim sırada Haydn’ın G Minor piyano sonatını tüm dikkatiyle dinliyordu. Japon güllerinin açtığı dağ yamacındaki yoldan yürüyüp kız arkadaşımın evine gittiğim günü

hatırlamıştım. Satürn'ü bana en az hasarlı sandalyeyi verdi, Fen Bölümü'nden aşırıldığı deney şişesine koyduğu fıçı bira-dan ikram etti.

"Dahası Satürn'de yerçekimi de çok güçlüdür" diye anlat-maya devam etti. "Çiğneyip attığı sakıza basıp düşerek aya-ğın kırınlar da var. Tam bir cehennem anlayacağın!"

"Anlıyorum" dedim iki saniye kadar bekledikten sonra, dikkatle dinlediğimi göstermek için. O güne dek üç yüz çeşit dikkatini gösterme becerisi edinmiştim.

"Gü... güneş miniciktir aslında. Beyzbol sahasındaki *homebase* alanı üzerine koyduğun bir mandalinaya saha dışın-dan baktığın zamanki gibi, minicik görünür. Bu yüzden de hep karanlıktır" deyip iç çekti.

"Neden hiç kimse oradan ayrılmıyor peki?" diye sordum. "Yaşaması daha rahat bir gezegen mutlaka vardır."

"Bilmem ki. Sanırım doğdukları yer olduğu için. Ondan ol-malı. Ben de üniversiteden mezun olunca Satürn'e geri döne-ceğim. Ve ha... harika bir ülke kuracağım. De...de... devrim!"

Çok uzak yerlerin hikâyelerini dinlemeyi daha çok seve-rim. Bu hikâyeleri zihnimde depolarım; kış uykusuna yatan bir ayı gibi. Gözlerimi kapatınca caddeler ortaya çıkar, evler görünür, insan sesleri duyulur. Uzaklardaki, sonsuza dek o halleriyle kalacak insanların yaşamlarındaki usul ve net ha-reketleri bile hissedebilirim.

* * *

Naoko'yla da defalarca benzer sohbetler etmiştik. Dedikle-rini kelimesi kelimesine hatırlıyorum.

Üniversitenin iyi güneş alan dinlenme alanında oturuyor-duk, elini yanağına dayamış, çok zahmet çekiyormuşçasına, "Nasıl anlatsam ki" demiş ve gülmüştü. Bense sabırla onun

konuşmasının devamını bekliyordum. Hiçbir zaman acele etmez, söyleyeceği sözcükleri özenle seçerdi.

Kırmızı plastik bir masanın iki tarafında karşılıklı oturmuştuk. Masanın üzerinde içi sigara izmaritleriyle dolu bir karton bardak vardı. Yüksek pencereden süzülen gün ışığı aynı Rubens'in tablolarında olduğu gibi masanın tam ortasında gölge ile aydınlık arasına net bir sınır çiziyordu. Masaya koyduğum sağ elim güneş ışığı altında, sol elimse gölgede kalmıştı.

1969 yılının baharıydı. Yirmi yaşındaydık. Üniversite salonunda yeni deri ayakkabılarını giymiş, yeni ders notlarını kucaklamış, yeni beyinlerle dolu başlardan oluşan öğrencilerden dolayı adım atacak yer yoktu. Etrafımız, çarpışıp birbirine laf söyleyen, birbirinden özür dileyenlerle doluydu.

“Büyük bir şehir değil ne de olsa” diye devam etti Naoko anlatmaya. “Dümdüz giden bir yol ve sonunda bir istasyon var. Yağmurlu günlerde makinistin gözden kaçırabileceği kadar acınası bir istasyon.”

Başımla onayladım. Sonraki otuz saniye boyunca ikimiz de konuşmadık, gün ışığı altında titreyen sigara dumanını seyrettik.

“Bir köpeğin platformun bir ucundan diğerine dolanıp durduğu bir istasyon. Anlatabildim mi?”

Başımla onayladım.

“İstasyondan çıkınca küçük bir göbekli kavşak var, bir de otobüs durağı. Birkaç da dükkân. Sahiplerinin sinek avladığı dükkânlar. Oradan doğruca devam edince karşına çocuk parkı çıkıyor. Parkta bir kaydırakla üç salıncak var.”

“Kum havuzu yok mu?”

“Kum havuzu mu?” diye sordu, hatırlamaya çalışıyor gibiydi, sonra “O da var” dedi.

Bir kez daha aramızda sessizlik oldu. Biten sigaramı karton bardağın içinde yavaşça söndürdüm.

“Ürkütücü derecede sıkıcı bir şehir. Hangi akla hizmet bu kadar sıkıcı bir şehir kurduklarını anlayamadım.”

“Tanrı’nın kendini türlü türlü gösterme biçimi vardır” dedim.

Naoko başını salladı, bütün notları A olan kız öğrencilerinin kine eş gülümsemesi uzun bir süre aklımdan çıkmadı. *Alice Harikalar Diyarında*’ki Cheshire kedisi gibi, o kaybolduktan sonra geriye sadece bu gülümsemesi kaldı.

Söz ettiği platformda gezinen o köpekle karşılaşmayı çok istedim.

* * *

Naoko’yla sohbetimizden dört yıl sonra, 1973 yılı Mayıs ayında o istasyona gittim. O köpeği görmek için. Bunun için sakal tıraşı oldum, altı aydan sonra ilk kez kravat taktım, yeni aldığım ince deri ayakkabıları giydim.

* * *

Pastan dağıldı dağılacak gibi acı bir ses çıkaran iki vagonlu banliyö treninden inerken özlediğim çimen kokusu geldi buruma ilkin. Çok eski zamanlarda gittiğim pikniğin kokusu; Mayıs rüzgârı geçmiş zamanlardan esip geldi. Başımı kaldırıp kulak verince tarlakuşlarının ötüşünü bile duyabiliyordum.

Uzun bir esnemenin ardından istasyon bankına oturdum, yorgun argın bir sigara yaktım. Sabah evden çıkarkenki enerjik halim tamamıyla kaybolmuştu. Her şeyin bir tekrar olduğunu hissediyordum. Sonsuz *déjà vu*; tekrar ettikçe daha da kötüleşiyordu her şey.

Yıllar önce birkaç arkadaşım ile bir arada uyumuştuk. Sabah biri ayağıyla boynuma basmıştı. Özür dilerim, demişti. Sonra çış yapma sesi gelmişti. Tekrar!

Kravatımı gevşettim, sigaram dudağımın kenarında yürüdüm, ayaklarımın henüz alışmadığı deri ayakkabılarım beton zemine değdikçe gırç gırç diye bir ses çıktı. Ayak tabanımın acısını hafifletmeye çalışıyordum. Çok şiddetli bir acı değildi ama bedenim birkaç parçaya ayrılmış gibi bir tuhaflik hissediyordum.

Köpeği göremedim.

* * *

Tuhaflik hissi...

Bu tuhaflik hissini sıklıkla duyumsarım. Parçalarını birbirine karıştırıp iki farklı yapbozu aynı anda yapmaya çalışmak gibi bir his. Böylesi zamanlarda viski içip uyurum. Sabah uyanınca her şey daha da berbat bir hal almış olur. Tekrar!

Gözümü açtığımda her iki yanımda birer kız vardı; ikizler. Bugüne dek defalarca deneyimlediğim bir şeydi tanımadığım biriyle uyanmak ama iki yanımda ikizlerle uyanmak, işte bu bir ilkti. Kollarıma burunlarını dayamış, gayet rahat bir şekilde uyuyorlardı. Güneşli bir Pazar sabahıydı.

İkisi de yaklaşık aynı anda uyandı, çıkarıp yatağın altına bıraktıkları tişört ve kotlarını giydiler, bir şey demeden mutfağa gidip kahve demlediler, ekmek kızarttılar, buzdolabından çıkarttıkları tereyağıyla birlikte masanın üzerine koydular. Çok alışkın hareketlerle yapmışlardı bunları. Pencerenin dışındaki golf sahasının tel örgüsüne adını bilmediğim bir kuş tünemiş, makineli tüfek gibi şakıyordu.

“Adınız nedir?” diye sordum ikizlere. Akşamdan kalmaydım, başım çatlayacak gibi zonkluyordu.

“Verilebilecek bir ad değil” dedi sağ tarafta oturan.

“Gerçekten de önemli bir ad değil” dedi solda oturan. “Anlıyorsun değil mi?”

“Anlıyorum” dedim.

Masada karşılıklı oturup kızarmış ekmek yedik ve kahve içtik. Kahve enfesti.

“Adımızın olmaması sorun olur mu?” diye sordu biri.

“Hımm, olur mu acaba?”

İkisi bir süre düşündü.

“İlla ki bir ad duymak istiyorsan, istediğin bir ad verebilirsin” diye öneride bulundu biri.

“İstedığın adla çağırabilirsin” dedi öteki.

Hep sırayla konuşuyorlardı. Radyonun FM yayını testi gibi. Sayelerinde başımın ağrısı daha da artmıştı.

“Mesela?” diye sordum.

“Sağ ve sol” dedi biri.

“Dikey ve yatay.”

“Üst ve alt.”

“Ön ve arka.”

“Doğu ve batı.”

“Giriş kapısı ve çıkış kapısı” diye ekledim onlardan geri kalmamak için. Birbirlerine bakıp hoşnut bir halde gülümsediler.

* * *

Bir giriş kapısı varsa çıkış kapısı da vardır. Çoğu şey için durum böyledir. Posta kutusu, elektrik süpürgesi, hayvanat bahçesi, sosluk. Öyle tasarlanmamış şeyler de vardır elbette. Mesela fare kapanı.

* * *

Mutfak lavabosunun altına fare kapanı kurmuştum bir keresinde. Yem olarak da naneli sakız kullanmıştım, dairede bulabildiğim yiyeceğe en yakın şey buydu çünkü. Kışlık paltomun cebinde sinema biletinin yanında duruyordu sakız.

Üçüncü günün sabahında küçük bir fare o kapana kısılmıştı. Londra'daki *duty free* mağazalarında satılan kaşmir kazakların renginde, genç bir fareydi. İnsan yaşıyla söylersem on beş, on altı olmalıydı. Sancılı yaşlar. Ayağının altına bir parça sakız yapışmıştı.

Yakalamıştım yakalamasına da, iyi de şimdi onunla ne yapacaktım? Fare, arka ayakları hâlâ kapan teline kısıli halde, dördüncü günün sabahında öldü. Bu bana bir ders vermişti: Her şeyin bir giriş bir de çıkış kapısı olmalı.

* * *

Yol tepeye paralel, cetvelle çizilmiş gibi dosdoğru devam ediyordu. Çok ileride çeşitli ağaçların bir arada olduğu bir kırılık vardı, ağaç kümesi buruşturulup yuvarlanmış kâğıt gibi görünüyordu. İki şeritli yolun üzerine parlak güneş ışıkları vuruyor, ışık sanki bir ağırlığı varmış gibi yeşilliklerin arasında kayboluyordu. Ne kadar gidilirse gidilsin bu manzara hiç bitmeyecek gibiydi. Hiç bitmemesi ne sıkıcı olurdu. Eğer öyleyse metroyu tercih ederdim.

Bir sigara içtim. İyice gerinip gökyüzüne baktım. Uzun süredir ilk kez göğe bakıyordum. Sakin bir şekilde gökyüzünü seyretnemin üzerinden çok uzun zaman geçmişti.

Gökte tek bir bulut bile yoktu. Bu haliyle de bahara özgü saydam bir örtüyle kaplanmış gibiydi. Göğün mavisi o örtünün üzerinden azar azar süzölmeye çalışıyordu. Gün ışığı ince bir toz gibi sessizce toprağa düşüyor, kimse fark etmeden orada birikiyordu.

Işık, ılık esen rüzgârla titriyordu. Ağaçların arasındaki kuşların sürü halinde uçmaya başlayacakları sıradaki gibi hava yavaşça dalgalanıyordu sanki. Rüzgâr usulca, yola paralel olarak yeşilliklerin üzerinden esiyor, ağaçların yapraklarını titretmeden kırılıktan geçip gidiyordu. Guguk kuşları-

nın ötüşleri yumuşak güneş ışığının içinden geçip etrafa yayıldıktan sonra kayboluyordu. Tepe birkaç iniş çıkışın ardından düzleşmiş, uykuya dalmış iri bir kedi gibi güneşli manzaranın içine kıvrılmıştı.

* * *

Ayağımdaki ağrı daha da şiddetlenmişti.

* * *

Size kuyulardan söz edeyim.

Naoko, on iki yaşındayken taşınmışlar oraya. 1961 yılında. Ricky Nelson'ın "Hello Mary Lou"yu söylediği yıl. O zamanlar o sakin, yeşil vadi kimsenin dikkatini çeken bir yer değilmiş. Birkaç çiftlik evi ile az sayıda tarla, kerevitte dolu nehir, tek hatta çalışan banliyö treniyle bolca sıkıcı istasyon; hepsi o kadar. Çiftliklerin çoğunun bahçesinde birkaç Japon hurması ağacı dikiliymiş. Bahçenin köşesinde yağmurdan aşınmış, yıkıldı yıkılacak gibi görünen bir ambar varmış. Yola bitişik ambarın duvarına göz alıcı renkte, tek parça, teneke bir reklam panosu takılıymış, sabun reklamı. Başka da bir şey yokmuş... Orada köpek bile yoktu, demişti Naoko.

Ailesiyle yaşadığı ev, Kore Savaşı sırasında inşa edilmiş, Batı tarzı, iki katlı bir evmiş. Pek o kadar geniş sayılmasa da iri ve sağlam sütunlarla desteklenmiş, kaliteli ahşap malzeme sayesinde de güven verici bir görünümü varmış. Dış cephesi üç ton yeşile boyalıymış, her bir renk güneş, yağmur ve rüzgârdan dolayı solmuş, etraftaki manzaraya tamamiyle uymuş. Bahçesi genişmiş, içinde kır alanı ile küçük bir gölcük varmış. Kırın içinde de atölye olarak kullanılan sekiz kö-

şeli, düzgün bir kulübe. Kulübenin pencerelerinde asıl rengi anlaşılmayacak kadar solmuş perdeler asılıymış. Kıyısında fulyaların açtığı gölcükte, sabah olunca su kuşları toplanıp yıkanyormuş.

Evin tasarlayan ve aynı zamanda da ilk sahibi, yaşlı bir ressammış. Naoko'ların oraya taşınmasından önceki kış zattürreeden ölmüş. 1960, Bobby Vee'nin "Rubber Ball"u söylediği yıl. O kış insanı bıktıracak kadar yağmur yağmış. Neredeyse hiç kar yağmamış, onun yerine şiddetli soğuk yağmurlar yağmış. Yağmur suları toprağın yüzeyini kaplamış ve sonra içine işlemiş. Böylece yerin altı lezzetli sularla dolmuş.

İstasyona paralel yoldan beş dakikalık yürüme mesafesinde su kuyusu açan işçinin evi varmış. Nehrin yanındaki ıslak, düz arazideymiş; yazları evin etrafı sivrisinek ve kurbağalarla dolu olurmuş. İşçi, elli yaşlarında, aksi, eksantrik bir adammış. Kuyu kazma konusundaysa tam anlamıyla işinin ehliymiş. Kendisinden bir kuyu açması istendiğinde öncelikle o evin etrafında günlerce yürür, homurdanıp durur, toprağı eline alıp koklarmış. Nihayet açmaya ikna olduğu noktada kendisi gibi birkaç işçiyi çağırır ve toprağı kazarmış.

Böylece bölge halkı doyasıya kuyu suyu içme şansına sahip olabiliyormuş. Bardağı tutan eli neredeyse donduracak kadar, insanın içine işleyen soğukluktaymış su. Fuji Dağı'nın kar suyu diyorlarmış ama bu gerçek değilmiş. Fuji'den oraya kadar su gelmesi mümkün değilmiş çünkü.

Naoko'nun on yedi yaşına bastığı güz, o kuyucu tren altında kalıp ölmüş. Sağanak yağmur, bol *sake* ve işitme sorunundan kaynaklı bir kazaymış bu. Cesedi binlerce et parçasına ayrılıp etraftaki tarlalara dağılmış, yedi polis memuru bir yandan, yaklaşık beş kovayı dolduran bu parçaları toplarken diğer yandan da ucunda iğne olan uzun sopalarla karnı aç yaban köpeklerini kovalamak zorunda kalmışlar. Bir kova

HAKKI

İyi oyunlar!

Bir pinball makinesinden hiçbir şey kazanamayız. Sayıya dönüştürülmüş gurur dışında. Öte yandan kaybedeceklerimiz gerçekten de çok fazladır.

Siz pinball makinesinin başında tükenmeye devam ederken bir başkası Proust okuyor olabilir. Bir diğeri açık hava sinemasında kız arkadaşıyla *İz Peşinde* filmini izlerken arabasında onunla oynatıyor olabilir. İşte bu adamlar belki de dönemlerinin dikkat çeken yazarları ya da mutlu kocaları olacak kişilerdir.

Kız arkadaşı genç yaşta ölen kahramanımız, gençliğinde saatler, günler boyunca oynadığı pinball makinesinin peşine düşüyor. Murakami'nin sonraki romanlarında yeniden karşımıza çıkacak olan Fare, anlamsızlıkla savaşıyor, aşkın sınırlarını keşfediyor.

Murakami ise daha otuzlu yaşlarının başında yazdığı bu romanla uzun yıllar boyunca bizi büyüleyecek edebiyatının temellerini sağlamlaştırmaya başlıyor.

